

PERIÓDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

JAUME BACHS.

Es un simpátich barítono
 que canta ópera italiana
 y que promet sè una glòria
 de la terra catalana.

PUIGCERCÓS.

Los nostres lectors tenen ja coneixement de la terrible desgracia que pesa sobre aquest poble.

Un fenómeno geològich, no ben explicat encara, ha produhit en lo terreno sobre 'l qual descansa 'l poble unas espantosas esquerdas que amenasan devorarho tot; casas, plantas, personas...

La terra s' enfonza, los edificis se desploman y 'ls desventurats vehíns de Puigcercós no tenen altra defensa contra aquesta tremenda desgracia que la fuga. Han de abandonarho tot: las casas hont han nascut, las terras que han cultivat, las plantas y 'ls arbres que 'ls ajudavan á viure.

¿Qué farán ara aquestos infelissos cataláns faltats d' recursos y de protecció? No tenen altre auxili que 'l que pot donarlos la caritat, la inagotable caritat de Catalunya.

A ella, pues, apelém. LA ESQUELLA, que coneix los humanitaris sentiments dels sèus lectors, los recomana que en la mida de las sévas forsas procurin contribuir á la suscripció que á favor de Puigcercós ha obert lo nostre company *La Campana de Gracia*, á qual administració entregarem las cantitats que recullim y en qual periódich se publicarán las llistas de tot lo que 's recaudi.

Los nostres corresponsals quedan autorisats pera obrir suscripcions, que serán agregadas y publicadas, al rebre lo sèu import, en lo citat periódich *La Campaua*.

Ja que no podem evitar la ruïna d'aquest poble, procurém, al menys, aminorar la desgracia que afligeix als infortunats vehins de Puigcercós.

LA REDACCIÓ.

LA ARISTOCRACIA MODERNA.

Un dels principals y més forts arguments contra las ideas comunistas qu' en teoria tenen tan de filantrópicas y humanitarias, está basat en la desigualtat de aptitud y de caràcter que s' observa en aqueix heterogéneo conjunt conegut ab lo nom d' *especie humana*.

«Cada casa es un mon» diu un refrán; y com si aixó no bastés, diu un altre adagi: «cada home es un misteri»

Y aixís com no s' troban dos fesomias enterament iguals entre tants y tants homes que tenen tots nas á la cara, l' interior de la persona, la manera de sentir, de pensar y de voler de cada individu, es encare més disint que la mateixa fesomia.

Per aquest motiu y sense temor d' equivocarnos podem fer la següent suposició:

Reunint en un sol moment tot lo qu' existeix y val alguna cosa, las terras, las casas, los instruments de treball y l' metàlich, després de donar á cada cosa l' s' u valor just y exacte ho reparirém per parts iguals ab exacta equitat: ara bé ¿s' haurá lograt ab aixó sol la desitjada igualtat de condició social entre tots los homes?

No senyor De moment tots possehirán lo mateix valor; pero l' igualtat durará sols un instant. Ab dos minuts comensará la lluyta despiadada, la lluyta del fort contra l' débil, del astut contra l' manso, del sabi contra l' ximple. Y si l' lot corresponent á cada soci equival, per exemple, á deu duros, tingan la seguretat de que á entrada de fosch del mateix dia en que s' haja fet lo repartó, de cada deu homes n' hi haurá nou que no tindrán un céntim y n' hi haurá un que possehirá cent duros.

Mentres volin los esparvers los aucells no podran viure tranquils, aixís com mentres volin aligas perillarán los esparvers.

Aixís es lo mon.

Las condicions socials, á través del temps y dels progressos de la civilisació se modifiquen: sobre aixó no hi cap dupte. Pero las modificacions aqueixas son tan lentas é incompletas, que las més de las vegadas lo únich que s' altera lleugerament es la forma, subsistint lo mateix fondo d' esclavitut y de miseria.

Van desapareixer al any 35 las comunitats religiosas y sense necessitat de que tornessin á restablirse, paulatinament y mitj de amagatots, com vé realisantse de alguns anys ensá, subsistían freres laichs personificats en aquells individus que per quatre quartos y encare pagats á plassos, van poder acaparar las inmensas hisendas perteneixents al clero.

Va caure l' feudalisme... ¿Pero hi haurá algú que s' atreveixi á negar avuy l' existencia dels senyors feudals?

No cal buscarlos ja en sos castells roquers quartjats y cayguts, es cert. Aquellas fortaleras d' aspecte farreny un dia, jauhen trossejadas, cubertas d' eura y de mollera roquera. L' oliva y la xuta anihuan entre las esquerdas y l' vent al bàtrelas per tots costats confon sos xiulets ab los de

aquells aucellots amants de la soletat, de la sombra y del misteri.

Los senyors feudals del sigle XIX tenen avuy per castell la fàbrica, per torre del homenatge la esbelta xamaneya, per pendó la fosca fumareda del carbó de pedra. Aixó en las ciutats y en las vilas.

En los pobles rurals ocupan encare si no l' castell, lo grandió casol que sigué alberch de aristocrática familia, sempre que aquest casol no s' ha convertit en cassino, qu' es quan l' amo del edifici, no resideix al poble

Pero l' possehedor de la casa senyorial no es ja l' aristócrata de sanch blava, heréu de un nom que s' immortalisá combatent y successor de una generació que visqué aferrada als s' us privilegis. No, aquest aristócrata ha desaparegut, si es que no arrastra sa miserable existencia confós en lo trángul de las grans ciutats, fiant tal vegada sa rehabilitació metálica á un casament ventatjós ab la filla única de un comerciant ó de un rentista.

Lo senyor feudal del poble es un subjecte mitj negociant, mitj usurer, un fill de aquells homes de remensa comdemnats á viure arrelats á la gleva. Lo siervo s' ha tornat senyor y com á senyor domina y senyoreja. S' ha operat en aquest punt una verdadera transfusió.

En mas correrías per aquesta conca de Barberá, baixant de visitar las ruinas del monestir del Tallat que, colocadas dalt de una serra, dominan tota la Segarra y tot l' Urgell brodats de poblacions y vilarets, vaig arribar al poble de... (diguémne Rocafort pera donarli un nom)

Anava en bona companyia de un rich comerciant de Barcelona, que tenia á Rocafort una coneixensa.

—Farém una visita al Sr. Casas—va dirme.—No fos cas que sapigués qu' hem passat per Rocafort sense saludarlo.

Rocafort es un manyoch de casotas vellas y xicas encastadas al entorn de tres edificis grans: la Iglesia, ab sa fatxada barroca de pedra picada; lo seller del Sr. Casas ab sas grans tinas de castanyer; y la casa del Sr. Baró.

Dintre del poble, carrers estrets y negres. A fora frondosos vinyats sobre un terror desigual, sembrats de barrancadas y salpicat de geps.

Lo such de totas aquelas vinyas, com los torrents al riu, afluheix á las tinas del Sr. Casas. Lo pagés necessitat acut al Sr. Casas, y aquest li facilita medis pèl conreu de la vinya: quan vé l' setembre s' ho cobra ab verema.

Arribarem al poble. Lo Sr. Casas no hi era: l' seus negocis l' havian portat á Montblanch, á Tarragona, á Barcelona, no recordo ahont. A falta del Sr. Casas hi havia l' seu germá, qui ab exquisida amabilitat va fernes los honors del poble.

Era un senyor de mitja edat, d' aspecte tranquil de mirada viva, cara grossa, afeytada y color sanitos. Una especie de capellá ó millor encare, una especie de canonje vestit de paysá.

Va acompanyarnos al seller, ahont vejerem las grans tinas referidas y flayrarem un fort olor de melassa. Allá s' manipula l' ví de la comarca. Allá s' reconcentra la riquesa de Rocafort. Lo ví qu' en mans dels pagesos val, per exemple, quatre, val vuyt, quan surt de las mans del senyor Casas.

Aixís no es d' extranyar que l' Sr. Casas prosperi, gracias al seu treball, a la seva inteligencia, al seu esperit comercial, y sobre tot y principal-

¡POCH À POQUET!...

Com que ja tira per bê,
comensa ja alguna estona
à estudiá 'ls graves assumptos
relatius á Barcelona.

ment á la rutina dels pàgesos que no están encare
prou ilustrats pera constituhirse en una especie
de república productora, emancipantse de la tu-
tula del Sr. Casas.

—Lo mèu germá no hi es; pero no importa.
Vull que vegin la s'va casa—va dirnos nostre
amable acompanyant.

Y ferem via al millor carrer del poble y entra-
rem á la millor casa del carrer: una casa ab llin-
dar de marmol, escut d' armas sobre 'l portal y
amples balcóns de barana de ferro florida y ca-
ragolada.

—¿De quí es aquest escut?—vaig preguntar.

—Del Baró de Rocafort—va contestarme 'l se-
nyor Casas.—Entrin, entrin... afegí ab mal dis-
simulada complacencia.

Y al atravessar l' espayosa entrada, en un racó
de la qual hi havia una cisterna, afegí:

—Lo Baró es un tronera... un pérdis... No
tè un quarto. Lo mèu germá va comprarli aques-
ta casa, no perque la necessités, ¿saben? sino pel
gust de possehirla. Després de tot ell aquí hi vé
poch, sols pel negoci... y encare que hi vingués,
com es so ter, tampoch necessitaria una casa tan
gran... pero, uns quants mil duros més ó menos
no li venen de aquí.

Pitjarem un cancell antich al drinch de un

á tot lo vol arrán del artesonat está com estava
cent anys enrera.

—¿Tots aquests mobles serían del baró?—vaig
insinuar.

—Sí, senyor,—me va respondre 'l Sr. Casas:—
lo mèu germá va comprarli tot, la casa y 'l mobi-
liari.

Y obrint una porta que donava á la sala, afegí:
—Aquest es lo quarto de dormir del mèu
germá.

No vaig veure las calaixeras modernas, ni una
escaparate ab una imatge, ni 'ls sillóns de mallas,
ni 'l llit de Viena, ni vaig fixarme ab las vidrie-
ras corredoras ab vidres de musselina qu' en cas
de necessitat tancavan l' arcoba... res de alló me
interessava.

Lo únich que 'm cridá l' atenció sigué un re-
trato al oli. Representava una senyora ab trajo y
pentinat de l' any 20 al 30: vestífa negre, los ca-
bells dividits en dos bandes llisas casi placadas
sobre 'ls polsos y una soguilla d' or passada al
coll y cayentli á lo llarch del pit. Tenia 'l dit ín-
dice de la má dreta extés, y sobre 'l dit una ca-
dernera, á la qual semblava contemplar ab espe-
cial complacencia.

—¿Es algú de la s'va familia aquest retrato?—
vaig preguntar al Sr. Casas.

torn de campanetas, y
's presentá davant nos-
tre una monumental
escala, d' esglahóns
amples y rampa suau,
soplujada sota una vol-
ta ab dos archs en de-
gradació montats al
ayre, sense columna
al mitj, á istil del sigle
passat.

Arribarem al pís
principal y comensa-
rem á recorrer un sens
fi de salas, totas grans
y altas: sortirem á una
soleyada galería, de ca-
ra á mitj-jorn, desde
la qual se descubrei-
xen preciosas vistas,
limitadas al fons per
las montanyas de Ro-
jals; entrarem al men-
jador y prenguerem
xocolate sobre una
gran taula de roure de
petjes corvos y refor-
sada ab una doble tra-
vessa, en forma de
créu, de ferro labrat,
servintse'ns aygua de
Montblanch, puig sent
la de Rocafort crua y
guixosa, á Montblanch
van á buscarla cada
día, dos horas lluny,
per recreo del paladar
y sanitat del ventrell.

Del menjador pas-
sarem á la gran sala
de rebre que ab sos
grans armaris bar-
rochs, sas cadiras de
reixeta, y una serie de
quadros al oli, penjats

—Cá, no senyor: es la mare del baró.

Al vendres la casa y 'ls mobles, va vendres també 'l retrato de la seva mare.

Bè feya aquella bona senyora en posar tota la seva afecció en una cadenera. La cadenera no hauria permés que 'l retrato de la aristocrática dama hagués anat á ser l' ornament de la cambra de dormir de un negociant de vins.

¡A qué ha quedat reduhida l' aristocracia!

P. DEL O.

AUSENCIA Y OLVIT.

SONET.

Al véurela tan pura y tan hermosa
prendada va quedar l' ánima mèva;
al poch temps, ja hi parlava á casa seva,
procurant ab amor ferla ditxosa.

Un dia, apassionada y carinyosa,
decidida 'm va dir: —O morta ó tèva—
y sa promesa avuy mon cor subleva,
perque la creya franca y amorosa.

Mes, la ausencia es la mare del olvit,
y com diu lo refrá fou la sentencia,
puig durant un curt temps de trista ausencia
ha desterrat l' amor de lo seu pit,
creyent á *certa gent*, y ha sigut flonja,
deixantme á mí plantat, y ara 's fa *monja*.

S CAPDEVILA.

SOBRE 'L TABACO.

Qu' es lo mateix que si digués: sobre aquesta asquerositat que la Tabacalera 'ns ven ab lo nom de tabaco.

Los governants no se 'n preocupan de si 'l tabaco es bo ó dolent.

—¡Qué 'ns importa tot aixó!—deuhen pensar.—
Fet y fet nosaltres no 'n fumém de tabaco d' estanch. Aixó 's deixa pèls simples paysans y militars de poca graduació.—

Y es la pura veritat. Aquí en tot passa 'l mateix.

Las autoritats no persegueixen las falsificacions del ví, perque ellas de ví falsificat no 'n beuhen.

No castigan als cotxeros que atropellan als que van á peu, perque ellas sempre van á caball.

Ni renyan á la Tabacalera pèl tabaco que dona al públich, perque 'ls que manan ni forman part del públich, ni han fumat en sa vida un sol cigarrillo procedent de tan simpática societat.

Segóns rumors que corran, la famosa companyia dels tabacos acaba de fer unas grans compres de fulla, de la calitat més detestable que produheix la terra.

Lo qual vol dir que si fins ara hem fumat dolent, dintre de poch temps fumarem pitjor.

Desde aquí sento 'ls crits y la saragata que s' arma entre 'ls infelissos fumadors, al enterarse d' aquesta noticia.

Los uns, davant de la enormitat del rumor, no ho creuhen possible.

—¿Cóm ho farán—diuhen—per donarnos un tabaco pitjor que 'l que ara 'ns venen? ¿qué n' hi ha, per ventura?—

Altres que saben per experiència que en Espanya las malas noticias sempre 's confirman, baixan lo cap ab resignació y murmuran:

—¡Qué hi farém! Es la nostra *planeta*: 's veu qu' hem d' morir á mans del tabaco!

Y 's disposan á fer testament, per estar previnguts quan arribi la catástrofe final.

Pero altres, dotats d' un temperament mitj revolucionari, mitj conservador... de la salut, parlan de resistir á las inicuas imposicions de la Tabacalera, y comensan á insinuar actituds enérgicas:

—¡Protestarém ab tot lo calor que sigui necessari!

—Si senyors: y que de calor, ara com ara no 'n faltarà.

—Apelarém ni que sigui á la insurrecció.

—Y empunyarém las armas.

—Y farém barricadas.

—Y posarém cartutxos de dinamita per tot arréu

—O puros d' estanch, qu' encara farán més estragos.

—Escoltin—salta un pussilánime—¿no sería tal vegada millor castigar á la Tabacalera d' un altre modo?

—¿Cóm?

—Declarantnos en *huelga*: no fumant.—

L' idea, com idea, no es mala; pero es impracticable. L' fumador s' abstinirá de menjar, de beure, de dormir... de tot, menos de fumar.

Jo recordo que en un viatge per mar que va durar més de lo que podíam imaginarnos, al cap de dos mesos d' estar sobre l' aygua, varem acabar l' última partícula de tabaco que hi havia á bordo.

¿Qué més natural llavors, que no fumar? Era necessari declarar-se en *huelga* involuntaria y conformarse ab lo dejuni que imposavan las circunstancias.

Pues no va ser aixís. Si no hi havia tabaco, se n' inventaria; los fumadors havían de fumar una cosa ó altre. Y van dedicarse á fumar las raspaduras dels círcols de las botas de ví que duyan á América.

Ara que he esplicat aquest cas rigorosament históric, casi me 'n arrepenixo, perque aixó, ben mirat, es fer obrir los ulls á la Tabacalera.

—Per supuesto—deurá dir—¿cóm ha de trobar dolent lo nostre tabaco una gent que fins ha fumat círcols de bota!—

Y casi casi que tindrà rahó.

Lo positiu es que 'l tabaco d' estanch cada día va sent més insoportable.

Los metjes no se 'n amagan pas de dirho:

—Totas las malalties de la dóna venen del amor, todas las enfermetats del home venen del tabaco.—

Ja sé qué 'm dirán vostés.

—Si aixó fos veritat, los que no fuman no estarían may malalts.—

Es que las dolencias que origina 'l tabaco son contagiosas: com lo cólera, com la febre groga.

En una casa en que hi haja un sol fumador, tots los vehins tenen la vida al encant.

Lo fum del tabaco es la causa de la ruina moral y material d' Espanya.

¿Qu' és lo que mata las vinyas? Déxinse de *oidium* y *filoxera*: las mata 'l fum del tabaco.

¿Per qué 's moren las gallinas? Perque han respirat fum de tabaco.

¿Quína es la causa de que 'ls arbres de la Rambla 's panseixin? Lo fum del tabaco.

No hi ha més que escoltar las lamentacions dels fumadors intrépits. L' un se sent mal del pit, l' altre del coll, l' altre dels llabis...

—Me sembla que hi ha home per poch temps,

LAS COSAS CLARAS.

—Y si 't dignés que fugissis
ab mí ¿qué contestarías?
—Que 't trobo massa criatura
per fè aquestas valentias.

—diu un:—me sento unas punxadas aquí al cor,
que 'm tenen molt amohinat.

—Pitjor estich jo respón un altre fumador;—
jo estich convenut de que ja se m' ha fet sutxa
per tot l' interior de la mèva persona.

—¡Y jo!— replica un tercer—¡jo estich *apilotat*
per dintre y per fora.

—¿Apilotat ó aquilotat?

—Tan se val: la qüestió es que me 'n vaig á
can Pistras á marxas dobles —

L' únich consol que queda als fumadors, es
que en l' altra vida Deu tè en compte aquest
mérit.

Quan se presenta un espanyol davant del tri-
bunal de Deu, aquest diu que li pregunta primer
que tot:

—¿Ets fumador?

—Sí, pare.

—Pues al cel desseguida. Per pecats que ha-
jas fet, ja has pa'it prou á la terra, fumant.

A. MARCH.

¡NINGÚ MÉS.

Podrás sentí algun día
paraulas amorosas
que lo têu cor trastornin
ab afanyós dalé.
Podrás gosá al sentiras
y ab ellas recrearte;
mes ¡ay! que com las mèvas
no 'n sentirás may més.

Tindrás potsé un altre home
que 'l sèu amor te dongui,
buscant en ta persona
un altre amor igual.
Podrás ser estimada,
volguda ab fanatisme;

mes ¡ay! per més que 't vu'guin,
com jo, no 't voldrán may.

Succehirá algún día
que 'l têu alé 's barregi
ab altre alé y qu' uns llabis
cremant, busquin 'ls teus.
Podrán també al trobarse
donarte un cel de ditxa;
mes, may, com la que 't davan
quan te besava, los mèus.

Podrás sufrí algun día,
l lensant amargas llágrimas,
perque olvidada 't deixi
lo têu promés volgut.
Podrá un altre deixarte
molt de debó y per sempre;
mes tan com jo vaig ferho,
ja no ho farà ningú.

R. ROURA.

CANSÓNS DE LA FLAMARADA

PER C. GUMA.

Tal es lo títul de l' última producció del cele-
brat y popular escriptor, que ab tanta facilitat y
tal enginy maneja la rima catalana. Un nou llibre
de 'n C. Gumá s' obra camí ell tot sol, sense ne-
cessitat d' elogis. Pochs autors han alcançat com
lo celebrat poeta lo favor del públich, com lo acre-
ditan las numerosas edicions de la major part de
sos xispejants escrits.

Las *Cansóns de la flamarada* no será de las
obras que 's quedin endarrera.

A pesar del títul, qual significat explica l' autor
en un curt prólech, no totas las poesias compre-
sas en lo llibre son cansóns, en lo sentit restrin-
git del género, ni totas pertanyen al istil calent,
encés, aixelabrat, revolucionari. Hi ha entre cansó
y cansó, composicions narratives unas y otras
dialogadas, que contribuheixen á donar á la co-
lecció una gran varietat. Lo que sí pot dirse qu'
en totas ellas, sigan ó no sigan cansóns, s' hi des-
taca un pensamentingeniós, ben contornejat y ab
sos punts y ribets de satírich.

C. Gumá es un poeta esencialment popular. Ell
no dona tortura al llenguatge: escriu tal com se
parla, ab pocas retóricas y ab una gran expon-
taneitat. Los versos, que li surten fets, al correr
de la ploma, com no han costat de produhir, no
costan tampoch de assimilarse, aixís es que 'l lec-
tor se 'ls empassa com brescas. deixantli á la boca
un gust agradable de riallas.

Tal es l' autor en general. Concretantnos á las
Cansóns de la flamarada hem de citar com á no-
tables las tituladas *¡Sursum corda!* que inaugura
la colecció: *La criada*, *La Sió*, *Lo botiguer*, *Lo*
perdut, *Vida alegre* y *Lo matrimoni*, que son
acertadas pinturas de tipos ben dibuixats y colo-
rits ab gran acert; *La guerra*, *La mort*, *Lo soldat*,
Los vells, *La professó* y *Confessió*, que tancan
pensaments filosófichs de gran trascendencia;
aixís com las tituladas *Ninas*, *Lo trovador mo-
dern*, *Declaració á domicili*, *Elecció de ofici* y *La*
sarsuela de la vida, se distingeixen per son en-
ginyós pensament, realsat per una forma sempre
fácil y correcta.

Ab gust transcriuriam petits fragments de cada
una de aquestas composicions, fent ressaltar sas

moltas bellessas; però preferim deixar al lector lo gust de la sorpresa.

Seguint la costúm establerta en semblants casos, reproduhirém una composició íntegra, en la seguretat de donarlos ab ella un excitant que 'ls obrirá l'apetit y 'ls mourá á llegir las altrás.

Obrint lo llibre per la pàgina 41, trobém la titulada:

LO BOTIGUER.

Ha plantat una tendeta
de cretonas y teixits,
ab diners de mica en mica
xavo á xavo recullits.

No se sab si acás ven gayre,
perque l'home es molt callat
y no surt may á la porta
ni 's freqüenta ab lo veynat.

Al matí escombra l'acera,
rega, penja 'ls mocadors
y després, ab santa calma,
va esperant los compradors.

Y si algú li fa preguntas,
ell se queda tot parat
y ab veu trista y planyidera,
li respón mal humorat:

—Si ara fos, no m'establía,
li asseguro ab bona fé:
lo negoci está per terra,
no 's fa ré,
¡no 's fa ré!

Ara han derribat la casa
hont vivía 'l botiguer
y ha llogat un'altra tenda,
la més maca del carrer.

Si aquella era d'una porta
la que tè ara ja 'n tè dos,
y es ayrosa, ben pintada
y ab uns grans aparadós.

Ja no ven tan sòls cretonas
y llustrinas y teixits;
tambè ven alfombras, sedas
y hasta adornos per vestits.

Aixó sí; si li preguntan
si la cosa va marxant,
l'home aixeca 'ls ulls al sostre
y respón, casi plorant:

—Com més va més mal se posa,
li asseguro ab bona fé:
lo negoci está per terra,
no 's fa ré,
¡no 's fa ré!

Com que á la botiga hi dormen
onze dependents que tè,
ja la dona may li calla
que tots junts no están prou bè.

L'home que també, á la quenta,
feya temps que ho creya aixís,
per viure ell y la senyora
ha llogat lo primer pis

Al poch temps lloga 'l de sobre,
luego pren també 'l tercé
y aixís tè tota la casa,
que ja diu que li convé.

A pesar d'aquests progressos

que no 's poden desmentir,
lo pobre home sempre plora
y no para may de dir:

—Si aixó dura, estém ben frescos,
li asseguro ab bona fé:
lo negoci está per terra,
no 's fa ré,
¡no 's fa ré!

L'amo de la casa sèva
ara ha mort, y 'l seu heréu
es molt fácil que la vengui,
ab bons pactes y á bon preu.

L'home hi va, conta desgracias,
diu que 'ls temps están molt mals
y la casa queda sèva
per no sè quants cents mils rals.

De cretonas y miserias,
fa a guns anys que ja ni 'n tè:
ara ven sòls cosas caras,
velluts, blondas y moaré.

Per supuesto, si li parlan
de la tenda, 'l bon senyó
may s'olvida de respondre
ab la célebre cansó:

—Jo no sé cóm arreglarho,
li asseguro ab bona fé:
lo negoci está per terra,
no 's fa ré,
¡no 's fa ré!

Ja fa temps que tè una torre,
y 'ls diumenjes se n'hi va
en un cotxe ab dugas hacas
que ara poch se va comprá.

Tè dos criadas y cuynera,
ha amoblat molt bè 'l seu pis,
cada vespre es al teatro
y al istiu se 'n va á París.

No se sab si amaga 'ls quartos
en recons, forats ó sots;
pero diuen que tè *Fransas*,
Cubas y altres papérots.

¿Estará content del modo
que la sort l'ha protegit?
No senyors, ell continúa
cantant sempre, dia y nit:

—¡No 's fa ré! ¡no podém viure!
Li asseguro ab bona fé:
lo negoci está per terra,
no s fa ré,
¡no 's fa ré!

L'obra, notablement impresa, ab una cuberta á dos colors, es digna per sas condicions materials, de son contingut literari. Los admiradors del celebrat poeta s'apressurarán á adquirirla. Y molts serán los que retenint en sa memoria alguna de sas xispejants cansóns, dirán ab ell:

«Si la vida es una carga
que pèl mon aném portant,
perque 'ns sembli més lleugera
lo milló es viure cantant.»

RATA SABIA.

TOROS.

A pesar de la insuportable calor que feya diumenje á la tarde, la plassa de toros estava poch menos que plena.

Lo públich del sol no gosava bellugarse: la gent estava molt ocupada en suar y no tenia ánimos per moure bronquina.

En cambi á la sombra hi havia las escenas de costum, entre 'ls capritxosos que cada dos minuts mudan de puesto, 'ls mal humorats que no volen deixar passar á ningú y 'ls que prenen com un atach gravíssim qualsevol tap de suro que 'ls salta pèl clatell.

Sona l' hora marcada, surten las quadrillas capitanejadas pèl Centeno y 'l Fabrilo,

lo simpátich Payerols,
un president de bemols,

tira la clau y surt lo toro número hu.

L' animal, ab notable instint de conservació, no vol varas, per qual motiu lo públich demana que se l' espavili ab foch; pero al fi 'l bichó transigeix, pren las picas que mana la lley de Déu y tot s' arregla.

Després de dos ó tres parells de banderillas, Centeno agafa 'ls trastos y comensa á punxarlo ab més valentia que acert. Pitos: lo toro cau y l' arrossegan ignominiosament.

Lo segon *Campanilla*, — que á aquesta familia perteneixian los animals — va posar en un apuro al simpátich Fabrilo que va ser enganxat y revolcat, pero sense conseqüencias desagradables. Després d' un trasteig admirable, lo matador despatxa la fiera.

Y com que l' Aparici
ho ha fet molt bè
lo públich solicita
que se le dé.

Surt lo tercer toro, pesca quatre ó cinch picas, es banderillejat ab tot lo garbo del mon pèl Blanquet y 'l Sevillano y passa á la jurisdicció del Centeno, que l' enllesteix depressa ab dugas estocadas.

Borracho 's diu lo quart toro. Es un animal ben armat, que dona lloch á Fabrilo per fer una feyna lluhida, rematant ab un *volapié* d' aquells que forman época.

D' ap'ausos trenta wagóns,
de sombreros dotze carros;
item más: dugas hermillas...
y tres ó quatre cigarros.

Lo quint toro tè per nom *Culebro*, y la sab tan

llarga, que pera evitar que fassi desgracias, lo públich demana que 'l retirin al corral.

Y 'l president, humá,
fa lo que indica 'l poble soberá.

Es dir ho fa; ho fa fer pèls mansos y 'ls pastors, y 'ls mossós de plassa y no sè quanta gent més.

Al arribar á la sort de banderillas, del toro sisé, la gent demana que surtin los mestres. Galants y condescendents, los espasas accedeixen, y Centeno posa dos parells y 'l Fabrilo un.

Pren aquest los trastos pera matar, y comensa una feyna llarguíssima, d' aquelles que fan venir són hasta á las banderetas que adornan la plassa.

Bé ó malament, mata al animal y 'l públich xiula, suposo que al espasa, porque 'l toro no hi tenia cap culpa.

Quan surt l' últim *Campanilla*, es fa casi fosch. A pesar de tot, lo pican, l' adornan ab arrecadas y 'l Ga lardo 'l despatxa ab bastanta *gallardia*.

Y no haventhi més assumptos de que tractar ni més toros que lidiar, va alsarse la sessió.

Risumen — com diuhen los revisteros del gremi:

Lo bestia, *rigular*.

La quadrilla, *rigular*.

Los espasas, *rigulars*.

La presidencia, *rigularment* desacertada.

Y hasta un altre dia

PEP BULLANGA.

SÚPLICA.

¡Oh Déu poderós qu' omplenas
ab ton Sér, l' inmens espay!
¡Tú, que contas las centurias
com passan pèl t u davant!
¡Tú, que desde dalt ton trono
de núvols y satí blau,
dirigeixes las tempestas,
enfrenas l' ira de's mars
y dictas lo curs dels astres,
que van per l' espay voltant!
¡Tú, qu' alsas y enfonsas pobles!
¡Tú, que la soberbia abats
y la humilitat enlayras
y perdonas tants pecats,
recorda, Déu mèu, recorda
qu' á aquest pobre y sant cristiá,
li fan falta tres pessetas,
per ferse adobá 'l calsat!

M. RIUSEC.

TÍVOLI.

Casi 'ns doném vergonya de dir cada senmana 'l mateix; pero la culpa no es nostra sino del públich.

Si senyors: al *Tivoli* continúa encara donant la *Carmen*, lo públich continúa ananthi qu' es un contento y nosaltres continuém celebrantho per la empresa que ha trobat una mina, pèl públich que demostra tenir bon gust é instint, y pèls aixerrits artistas que desempenyan la popular ópera de Bizet.

..

BARCELONA, A LAS CLASSES «PUDIENTES.»

—A veure, vostés que tan espléndits han sigut per obsequiar á don Francisco, ¿qué donan per auxiliar á Puigcercós?
—¡Oh!... 'Ns ho pensarem... ¡Torni á passar un altre dia!

A fi de donar més varietat á las funcions y descans al quadro actual de la companyia, la empresa ha fet venir d'Italia una pila d'artistas de cap d'ala que amenassan convertir lo *Tivoli* en un temible rival del Liceo.

Ja anirem parlant dels seus debuts á mida que 'ls anem veyent.

CATALUNYA.

Ab lo títol de *Los dominós verdes*, s'ha estrenat últimament un juguet líric en un acte que no arriba á fer completament lo pes y qu'és pel istil de casi totas las obretas que 'ns venen fa temps de Madrit.

Sort que 'l desempenyo va ser com un *grande de España*, excelentíssim: que si no... ¡ay ay ay!

Per cert que á pesar de titularse la obra *Los dominós verdes*, los artistas que la van executar portavan lo dia del estreno dominós blaus.

—¡Qu'és extrany aixó!—deya un expectador.

—Es natural—responia un altre.—Al posársels

ja devían ser verds, pero s'han tornat blaus al veure la poca gracia que l'obra feya 'l públich.—

ESPANYOL.

Ja tornem á tenir obert aquest elegant y afortunat teatro.

La companyia castellana-valenciana que dirigeix lo simpátich actor senyor Bolumar es de las més complertas que corran, y 'l seu repertori verdaderament escullit.

Va debutar ab la popular obra *Los hugonotes* y 'l públich no va deixar de riure de desde que va alsarse 'l teló hasta que va caure entre 'ls estrepitosos aplausos de la concurrencia.

O molt nos equivoquem ó la campanya que ha comensat l'*Espanyol* ha de ser gloriosa pels artistas y agradable per la empresa.

NOVEDATS.

Una señora en un tris no es una obra notable, pero entre lo que avuy s'usa, es una joguina molt passadoretta.

Cataláns, no desohiu la veu de la Caritat. Demostréu que encara sou aquells que van acudir primer que ningú a corre Murcia y Andalusia. ¡No abandonéu als desventurats vehins de Puigcerçós!

Té situacions molt còmicas y xistes intencionats. Un dels grans éxits de la temporada ha sigut lo juguet *Chateau-Margaux*, en lo qual la senyora Martínez ha acabat de evidenciar las sévas excepcionals facultats pèl gènero lleuger.

Dilluns va donarse en aquest teatro una funció quals ingresos integros están destinats á socorrer als infelissos vehíns de Puigcerçós.

Lo local estava plé de gom á gom y 'l resultat va ser verdaderament espléndit.

La societat coral *Euterpe* y la banda municipal van contribuir ab lo sèu valió concurs al éxit de la jornada.

Dimecres tingué lloch lo benefici de la citada triple senyora Martínez. Es inútil dir que 'ls aplausos, las *llamadas* á la escena y 'ls obsequis van ser tan abundants com merescuts.

NOU RETIRO.

Sense música que valgui la pena ni encloure un verdader pensament, lo senyor Granés ha lo grat fer apladir la seva sarsueleta *Juanito Tenorio*.

¿Cóm l' ha fet aquest miracle?

Sembrant de xistes l' obra, escribint lo diálech ab una gracia inimitable y combinant algunas escenas de punta

Bona part del éxit de *Juanito Tenorio* correspon al senyor Palmada, que fa un protagonista... hasta allá.

NOU MASSINI.

Pobrets y alegrets, pero sempre endavant. La empresa no s' adorm y recull los fruyts de la seva activitat. Casi cada día hi ha un estreno, y deixant apart exigencias que no 's poden tenir tractanse d' un teatro com lo *Nuevo Masini* las obretas obtenen un desempeñyo relativament acceptable, distingintse en totas las que executa lo director senyor Soto

Música, versos alegres, tranquil y espayós local, un tracte com de familia... ¿qué volen més per un ral?

CIRCO EQUESTRE.

La caceria en tiempo de *Luis XIV* encare ha donat algunas entradas.

Durant aquesta senmana, 'l gran aconteixement ha sigut lo benefici del clown Billy Hayden, que va fer la mar de plagacitats pera agradar á la concurrencia que va respondre al sèu reclám.

Sigui la enhorabona.

NOTICIAS.

Lo próxim diumenje la societat coral *Euterpe* donará en lo teatro del *Tivoli* un altre concert matutí. Un dels principals atractius de la festa, será la execució del deliciós coro del immortal *Clavé Goigs y planys*, que si no estém mal informats feya temps que no 's cantava.

∴ Sabém que la companyia del senyor Tutau, que actuará próximament en lo teatro de Novedats, ha sigut reforsada ab nous y valiosos elements. Apart de la distingida actrís senyora Mena, están contractadas fins avuy las senyoras Clemente, Sala, Gonzalez, Mayquez, Cuevas y otras que no recordém. á més dels senyors Capdevila, Oliva, Pigrau, Parreño y altres apreciables actors.

¡Avanti, signori, avanti! Traballar forsa y á veure qui s' emporta 'l públich.

N. N. N.

CANTARELLAS.

Ets tant dolsa com la mel,
nineta hermosa, encisera;
mes, com á la mel, te trobo
un estrany regust de cera.

P. TALLADAS.

Un dia vas preguntarme
si érats hermosa, Mercé:
¡uy que n' hi ha de diferència
dels teus mals-de-cap als mèus!

S. SURO.

¿Qu' es amor? preguntas, nena.
¡Oh ignocencia! ¿Ho vols saber?
Es... veurás, passa per casa
y allí jo t' ho explicaré.

P. BROU.

De un petó que 'm vas donar
m' han sortit ja dugas pansas;
ab gayres més que me 'n dongas
faig la competencia á Málaga.

No tingas zelos, muller,
si 'm miro á las donas guapas:
ja sabs que prenent vermouh
es com s' aviva la gana.

CUCARACUCH.

Son amor ab la má extesa
á la Inés vaig demanar,
y ella 'm contestá molt seria:
— Que Dèu l' ampari, germá.

MAGINET PETIT.

Nosaltres que 'ns preciém de tenir cor compreném que hi haja gent agrahida capás de no olvidar un benefici rebut.

Pero fins l' agrahiment, ab tot y ser una virtut molt plausible, ha de tenir los seus límits.

Aixó es lo que havia de tenir en compte 'l digne individuo obrer, que 'l divendres de la senmana passada al despedirse per París la comissió obrera designada per anarhi á estudiar lo gran certámen universal, va pendre la paraula per cantar los goigs del gloriós Sant Francisco de Paula, en nom de las classes obreras de Barcelona.

Aquests goigs, cantats á una veu sola, res haurían tingut de particular: pero cantats en nom de tots los que treballan y apenas poden viure, gracias als excessius drets de consums que s' han d' exigir necessariament, pera fer frente als despilfarros municipals, constituheixen no un cant, sino una solemne pitada.

Ni la classe obrera ha comissionat á ningú pera fer semblants declaracions, ni está avuy com avuy en lo cas de ferlas.

¡A PARÍS!

Tipos dels comissionats
que gastant nostres diners
se'n han anat a París
vestits ab traje d' obrers.

La mateixa designació dels obrers que van a París de gorra deixa molt que desitjar, donant lloch a reclamacions y disgustos.

Salvant algunas pocas individualitats mereixedoras de semblant honor, s' ha vist ab desagrado que mentres hi ha oficis que tenen dos y tres representants en la comissió, n' hi ha d' altres de no escassa importancia que han quedat completament desatesos.

Y en conjunt s' ha vist que més que 'l desitj de honrar a tal ó qual ofici, ha predominat l' intent de favorir a determinadas personalitats.

Aixís resulta que la professió millor representada en la comissió es la dels *alabarderos*.

Tots los que quan arriba D. Francisco de sos viatjes, van a l' estació a rébrel en nom de las classes obreras, los que li preparan ovacions y li entregan pergamins, han sigut designats per anar a París, a expensas de la ciutat.

De lo qual no pot sortirne afavorida cap més industria, sinó la estéril dels cofis y mofis, que no produhirá may més que disgustos.

Un concejal diu que ha inventat un procediment pera adressar aquell plátano tan tort que hi ha al extrém de la Rambla de las flors, prop del plá de la Boquería.

¡Gracias a Déu que veig que 's concejals s' ocupan en cosas útils!
¡Adressar plátanos!
¿Los sembla poch?

Si 'l procediment dona bon resultat, aquest senyor concejal podria probar un' altra cosa.

Mirar si pot adressar tots los *entuetos* que hi ha dintre de la casa gran.

Ell que n' es vehí, ja m' entendrá desseguida.

Diu que pels jardins y edificis de la Exposició de París hi corran uns individuos que s' entretenen tallant lo pèl de las senyoras y criaturas.

¡Vaja! Ara comprench perquè don Francisco no ha anat a París.

Haurá tingut por de que aquells lladres de pèl li tallessin las patillas.

Que per ell seria lo mateix que si a un pavoreal li tallessin la qua.

Y a propòsit de don Francisco.

Ja recordarán los nostres lectors que sempre havíam dit que mentres estés tan malalt nos abstinríam de posarli banderillas per evitarnos lo càrrech de conciencia de tenir de pensar si tal vegada la nostras bromas l' haurían acabat d' enmalaltir.

Fins avuy hem complert y apenas nos hem ficat l' arcalde a la boca.

Pero ara las circunstancias han variat. L' home sembla que ja comensa a estar bó: podém per lo tan comensar també a tirarli alguna floreta.

En aquest número ja 'n surt una mostra... una petita mostra. Després ja aumentarém la dossis.

Una recompensa merescuda.

'S tracta de concedir un títul al senyor Casado, aquell capitalista que va fer un donatiu importantíssim al famós Peral pera que aquest pogués realisar ab tot desahogo 'l seu plan de navegació submarina.

Tot ab tot, si jo fos del govern, esperaria que 'l submarí hagues fet las probas necessarias, confirmant las esperansas que en ell se fundan.

Perque seria xocant, verbi gracia, sentir dir algún día, parlant de 'n Casado:

—Es un senyor que 'l van fer noble perque va subvencionar aquell barco-peix que no va anar bè.—

Y encara que 'l senyor Casado no hi tindria cap culpa, la cosa resultaria extranya.

En l' Ajuntament de Valencia també s' hi han descobert *chanchullos*.

La noticia no 'm sorprén: es una *passa*
Lo que verdaderament me deixaria parat es que un dia 'm diguessin:

—S' ha descobert un ajuntament sense cap *chanchullo*.

¡Entussiasmémnos!

Se fan estudis serios pera sanear y regularisar lo curs del riu Llobregat.

Tot aixó está admirablement bé.

Peró ara una observació:

¿No seria més convenient primer que arreglar lo Llobregat arreglar la riera de n Malla?

Un concell á las nenas guapas.

Quant vegin á un jove que las mira fit á fit obrint uns ulls com unas taronjas, girin la cara, y no s' exposin á tenir un disgust.

Com aquella hermosa malaguenya, que 's trobava en semblant cas, mentres presenciava una corrida de toros.

Lo jove la mirava fit á fit, ab los ulls cada vegada més grossos, y ella se sentia ja poch menos que hipnotisada.

Quan de repent al jove li cau un ull de l' òrbita y parant la mà 'l recull mes que depressa.

La nena llença un ¡ay! d' horror y 's desmaya. No havia atinat en que 'l seu Tenorio pogués portar un ull de vidre.

A Carujo (Vigo) una mosca va picar á un subjecte, y á las dos horas era difunt.

¡Mosca!

De fixo que aquella mosca maligna havia picat prèviament á alguna senyora sogra.

Emportantse'n tot lo verí.

AMOR PRIMERENCH.

—¿M' estimas forsa, Quimet?
—¡Més que no sè qué, Modesta!
—¿Y quin dia 'ns casarém?
—Dijous, si á estudi fem festa.

Com que corren tants pobres pèls carrers, qu' es impossible donar un pas sense entrabancarse, suposa un periódich que l' Assilo del Parch no serveix pera l' objecte perque va ser creat.

Vaja, no exagerém.

Fins gastant á trotxe y motxe respón l' Assilo als seus fins: diguintho 'ls empleats de dins y 'ls que á fora van ab cotxe.

Un càlcul curiós.

Ha calculat un sabi extranger que un home al arribar als 70 anys, ha absorvit en lo curs de la seva vida la carga de 20 vagóns de aliments, entre sólits y líquits, que á quatre toneladas per vagó representan la suma de 80,000 kilógrams.

Y aixís ha de ser. Perque 'ls 70 anys representan 25,550 días, resultant un consum diari de tres kilos, 200 grams.

Aixó per lo que toca als homes en general, ó com si diguessem als soldats rasos de la humanitat.

Ara per lo que respecta á altra mena de homes dotats de certa gerarquia, no s' ha fet encare 'l càlcul de lo que consuman.

Aixís, per exemple, lo que consum un regidor de Barcelona, no hi cap sabi al mon capás de calcularho.

A París acaba de celebrarse un Congrès de metjes homeópatas, que va terminar com terminan sempre tots los Congressos científichs, ab un pisolabis.

Segóns noticias, los metjes homeópatas menjant van desmentir las sevas teorías en l' art de curar á la humanitat malalta.

Perque van menjar com uns llops.

Y á dreta lley no haurían hagut de alimentarse més que de *globulillos*.

Diuben de Montserrat que 'ls célebres *Degotalls* no rajan.

L' altre dia va ploure copiosament y 'ls célebres *Degotalls* sense filtrar una gota d' aygua.

En vista de lo qual, y atés á que ja no 's fan miracles que 'ls fassan vessar unas quantas llágrimas, s' ha pensat en donar á aquell siti famós un nom més apropiat.

En lo successiu en lloch de *Degotalls* se 'n dirá *Secalls*.

Al últim ha sigut buydat lo sortidor de la plasse de Catalunya.

Es un sortidor molt original.

Quan está plé, un no pot acostarshi sense taparse 'l nas.

Quan está buyt, venen ganas de preguntar:

—¿Si no ha de tenir aygua, per qué van construhirlo?

Ab lo xampany que va obrirse en temps de la Exposició, haurían pogut omplirlo y n' hauría sobrat molt.

No hi donguin voltas: per costums xistosos y originals vagin á Andalusía, y si per casualitat s' hi troban, no se 'n mogan.

En alguns pobles de la província de Sevilla han donat en la flor de demanar la mà de una noya, per un nou sistema.

Res de parlar als pares, que aixó es antich y exposat á negatives, una mica violents tant per part de qui ha de donarlas com per qui las ha de rebre.

Lo nou sistema es més cómodo.

Va 'l nuvi un día, dos días, tres á casa de la dama dels seus pensaments, porta sempre un bastó y un día com qui no fa res se 'l deixa olvidat á casa d' ella

Alló sol vol dir:—Vull casarme ab tú, demano la tèva mà

¿La familia de la nena 's queda ab lo bastó? Donchs queda concertat lo casament.

¿Succeheix pèl contrari que tira 'l bastó al carrer? Donchs aixó vol dir:—No s'acosti may més: quedan desfets tots los tractes.

Més clar.

Una nena andalusa, quan vol casarse, accepta del seu nuvi no tan sols la mà sinó la mà y un bon bastó.

S' avé de bon grat á ser la costella de aquell home, encare que un día, aqueixa costella li rompi d' una garrotada.

A Murcia 'ls regidors s' han barallat.

De tal manera qu' en mitj d' una sessió pública va haverhi un gran esclat de cops de puny y bastonadas.

Vels'hi aquí una cosa que per ara no la veurém á Barcelona.

Los nostres regidors, qui més qui menos, no poden barallarse.

Tenen las mans ocupadas en un' altra cosa.

Al fabricant de xocolate Sr. D. Matías Lopez, en recompensa als serveys que ha prestat organisant la secció espanyola de la Exposició de París, pensa concedirli un títul de noblesa.

Lo poble tè la sanch roja;
la noblesa antigua, blava,
y ara 'n Lopez la tindrà
de color de xocolate.

En una estació balnearia.

Un jove trist, flach, de color de pergami 's passeja pèl jardí del establiment, poch moments després de la sèva arribada.

—¿Hola, tú aquí?—li diu un seu amich.

—Si, noy, aquí 'm tens.

—Pero ¿y aixó cóm estás?

—Mira aquí: malalt. Lo metje diu que pateixo una afecció de cor.

—¿N' estás ben segur qu' es de cor?

—No 'n tinch cap dupte.

—Llavors, aquí se 't curará.

—¿Vols dir?

—Si, noy: en aquests banys hi ha un floret de noyas guapíssimas

En Leandro, qu' era un home molt aixelebrat, s' ha anat fent vell y xacrós.

EN UN BALL D' ETIQUETA.

—¿Vosté balla?—Si que ballo;
pero...—Digui ¿pero qué?
—Per voltarme, necessito
quatre joves com vosté.

¡Y cóm anyora l' época aquella de las grans y sabrosas calaveradas!

Un seu amich li deya un día:

—Vaja, al últim has deixat tots los vicis que tenías.

—No es veritat—respón en Leandro.—No es que jo haja deixat los vicis... Los vicis m' han deixat á mí.

MORAL DOMÉSTICA.

En Joseph y la María pèl janer se van casar, y tots dos, lo mateix día 's varen encostipar.

En cambi 'n Pau y la Tana, ho feren per la calor, y al cap de mitja sentmana agafaren un dolor.

¿Aixó proba que 'l casarse equival á fastidiarse!

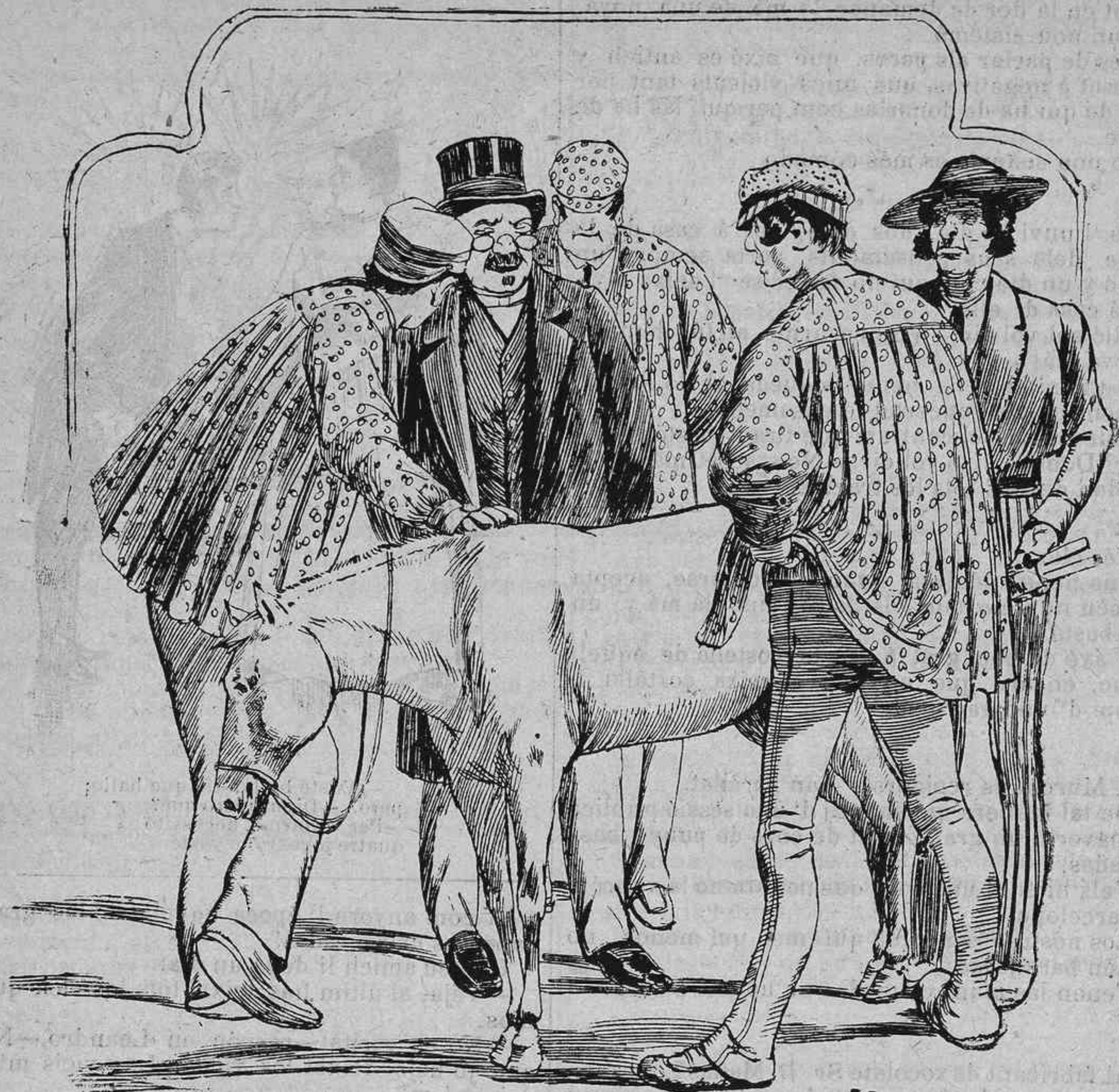
CAPELLÁ PRE-HISTÓRICH.

En Pepito es un xicot molt alborotat y s' empenya en que l' autor de sos días li compri una trompeta.

—¡No estich per trompetas! diu lo pare.

GITANADAS.

F. GOMEZ-JULIA

—¿Voléu dir que aquest animal no t'è cap malaltia?
 —¡Ay, no senyor! Fássil mirar per tots los metjes y apotecaris que vulgui, y si li troban cap tara, li torném los quartos, li regalém lo caball y li esquilém de franch tots los gossos que vosté tingui.

—Cómpramela, respon lo bayletab manyagaría.
 —No, de cap manera. tot lo día estariás fentme mal de cap.
 —Cómpramela y 't prometo no tocarla, sinó després de dinar, quan fassas la mitj diada.

En la redacció de un periódich, se presenta un subjecte portador de un article, qual inserció demana per favor.

Lo director del periódich després d' enterarse del escrit, li pregunta:

—¿Es vosté l' autor?

—Sí, senyor.

—Y ha dit avants que l' escriure li agradava tant?

—Oh, sí: moltíssim.

Lo director ab tó bondadós:

—Donchs, escolti home, si li agrada tant com diu, ¿per qué no n' aprén?

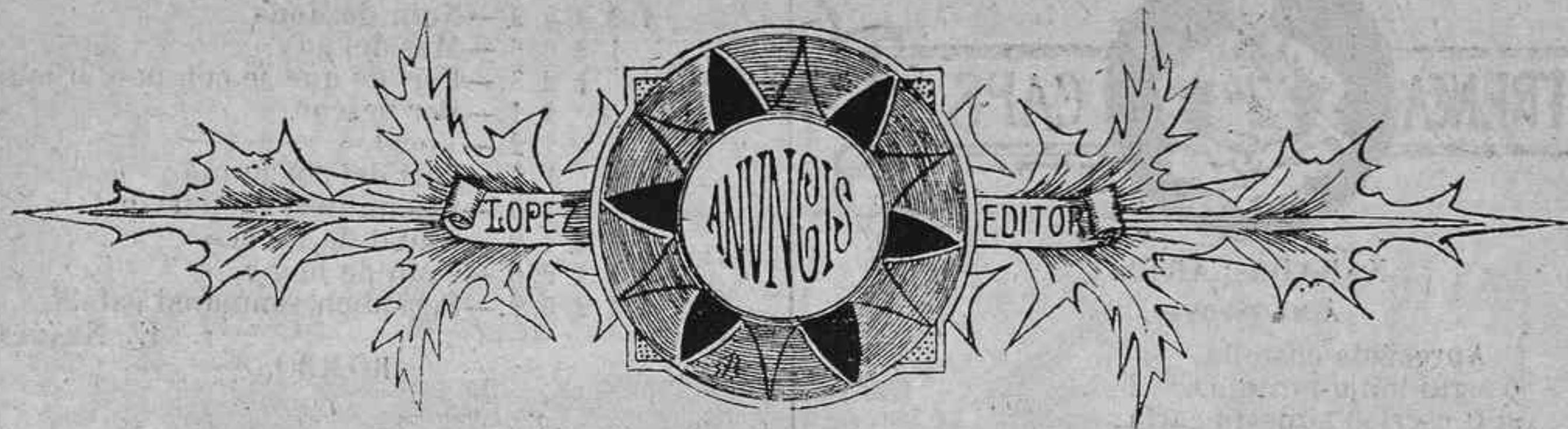
A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—A po-lo-ni-a.
2. ENDAVINALLA.—Xamaneya.
3. ACENTÍGRAFO.—Tenia-Tenia.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Los sobrinos del Capitán Gran.
5. TERS DE SÍLABAS.—

TA	RI	MA
RI	TE	TA
MA	TA	RO
6. PROBLEMA.—

12	+	6	=	18
24	-	6	=	18
3	×	6	=	18
108	:	6	=	18
147				
7. GERCGLÍFICH.—Com més tens més pretens-

LLIBRERÍA ESPANYOLA. Rambla del Mitj, 20, BARCELONA.

¡¡ ACABA DE SORTIR Á LLUM !!

CANSONS DE LA FLAMARADA

obra del popular poeta

C. GUMÀ

¡ Cuytin á comprar aquesta obra si no 's volen quedar sense !

Forma un volum en 8.º, ab una cuberta á dos tintas, y val sols 1 pesseta.

Apeles Mestres

BALADAS

ILUSTRADAS AB 60 COMPOSICIONS

PER L' AUTOR

TAULA: Lo Rey y el Juglar.—Lo Boig.—La nit dels morts.—La Gitana.—Mitja nit.—La Corona.—Lo flori d' or.—Lo cavaller negre.—Lo Castell.—Lo Cavaller.—Al fons del mar.—Lo Senyor.—La Bruixa.—La flor del Amatller.—La Comtesa malalta.—Lo Novici.—L' Usurer.—L' Emperador de la Xina.—La filla del Rey.—Lo prés.—Lo Preceptor.—Lo leprós.—Hardermanli.—Epilech.

Aquesta obra es un dels llibres mes preciosos que s' han donat á la estampa, tant per la esmerada impressió y bon paper, com per la delicadesa dels seus dibuixos, resultant en conjunt un tomo elegantíssim en quart.

Preu 6 pessetas.

PAUL DE KOCK

EL RICO CARMESAN

Un tomo en 8.º, cubierta al cromo, 1 peseta.

BIBLIOTECA DEL LIBRE PENSAMIENTO

LEGÍTIMO DE LOYOLA

NOVELA ORIGINAL

DE

ARTURO GIM

Precio UNA peseta.

ARANCELES DE ADUANAS (VIGENTES)

PARA LA

PENÍNSULA É ISLAS BALEARES

Precio, Ptas. 2'50.

Biblioteca moral científica literaria

LA ISLA DEL TESORO

por R. L. ESTEVENSON

CON PRECIOSAS LÁMINAS INTERCALADAS

1.ª y 2.ª parte

Un cuaderno en 4.º, 1 peseta cada uno.

EL CAPITAN CONTANCEAUX

POR

E. GABORIAU

Un tomo en 8.º, 3 pessetas.

BIBLIOTECA INOCENTE

TOMOS PUBLICADOS

- 1.º EL MONTE BAJO.
- 2.º UN GOLPE DE GRACIA.
- 3.º MONTAR Á LA INGLESA.
- 4.º APROXIMACIONES.
- 5.º UN HAREM IMPROVISADO.

Precio: Ptas. 0'50 cada tomo.

LA SENMANA ENTRANT PUBLICARÉM

CUENTOS DE LA VORA DEL FOCH • CUENTOS DEL AVI

obras en vers, escritas pèl llorejat poeta

FREDERICH SOLER (Pitarra)

ab preciosos dibuixos intercalats en lo text, del inteligent dibuixant

MANEL MOLINÉ

Forman dos tomos, cada un d' ells encuadernat ab una magnífica cuberta al cromo. Preu de cada tomo, 2 ptas.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

XARADA-CARTA.

À MA ESPOSA.

Apreciada costella
ó sigui mitja-taronja.
si t' escrich aquesta carta
creu que tinch motius de sobras.
Tens molt bonas circumstancias;
ets bastant treballadora;
cuidas molt bè tres canalla;
me repassas bè tres roba
y fas las feynas de casa
millor que cap altre dona;
pro tens la fatal desgracia
de no ferme bè la sopa.

Tú ja sabs que l' escudella
m' agrada molt á tot' hora:
donchs may te puch dir: «Dolores;
avuy me l' has feta bona...»

Molts días, es dos-tres-quatre;
altres me la fas molt dolsa;
y si per cas jo t' aviso,
tú t' enfadas y mous bronca.

Si fos un cop... santo y bueno
pero tans cops. hu-dos, noya.

Creu que per tú solzament
aguanto tanta camorra.

Ahir mateix, vas tirar
un tros de total á l' olla,
més rancia que un capellá...
que no tingui majordona;

Dius que no sabs de cuynar...
dona... pèls guisats que 'm donas ..
bè sabs coure las monjetas...
y després; no siguis tonta,
quan no se 'n sab, se 'n aprén,
y preguntant se va á Roma.

Procura ferme content,
y recados á la... sogra.

LLUÍS SALVADOR.

II.

Una tot de dos-girat
certa noya tersa-tres
á don Pau que mestre n' es
d' un hu-dos molt celebrat
regalará d' aquí un mes.

MILLÀ.

ENDAVINALLA.

Só negre y també só blanch,
ningú á mí 'm pot agafar,
s' ofega qui entre mí 's fica,
ves si rumiant una mica
me podrás endavinar.

SALDONI DE VALL-CARCA.

ANAGRAMA.

Total. Pau aqueixos versos
¿qué 't sembla la tot?

—Molt mal

¡Com se coneix que al autor
li agrada 'l such de total!

P. TALLADAS.

TRENCA-CLOSCAS.

MEDEA TÈNUSES.

LLORET.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas
lo títul de un drama castellá.

J. CRIQUET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 — Polítich espanyol.
1 2 3 4 2. — Nom de dona.
1 2 3 6. — Mes del any.
1 2 3. — Part de que se compon lo mon
2 1. — Per pescar.
2. — Vocal.
1 2. — Part del cos humá.
3 5 6 — Los militars ne portan.
3 5 1 2. — Ciutat de Italia.
4 5 1 2 6 — Nom de home.
4 5 1 2 6 2. — Periódich senmanal catalá.

E. NUALART.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Se-
gona, en las casas n' hi ha.—Tercera carrera.—Quarta,
novela catalana.—Quinta, forma métrica.—Sexta nom
d' home en diminutiu.—Séptima vocal.

PAU MATALLOPS.

GEROGLÍFICH

.....
LI
1/2
I

A. GIBERT.

UN HOME BEN CONSERVAT.

Sembla jove, fa mitj goig,
camina ab ayre finchado,
pero si 'l tocan un xich...
se desfá com un bolado.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.